

bilitet, men det kan være en fleksibilitet, som f.eks. er vedtaget med enstemmighed. Vi kan tage sådan noget banalt noget som momsordningen i EU. Der har man med enstemmighed vedtaget, at landene har ret til at lægge deres moms over et bestemt niveau – hvor det nu passer dem – den må bare ikke være under 15 pct., men den må altså gerne være over; det er landets egen suveræne afgørelse.

Så vi har jo i de nuværende ordninger temmelig meget fleksibilitet, som vi bare har besluttet os for at have, og den beslutning har vi taget med enstemmighed, og derfor er det en misforståelse at påpege over for befolkningen, at sådan som det er nu, er alt det, der ligger i første søjle, ensrettet og harmoniseret. Der er vedtaget meget fleksible ordninger, som vi da skal være glade for, som vi da også skal udnytte, og det gør vi jo også.

Med hensyn til Kommissionens sammensætning, efter at traktaten bliver færdig, er vi helt overbeviste om, at der vil blive en kommissær for hvert land; det ville også fra dansk side være et kardinalpunkt, og fra radikal side mener vi også, det skal opretholdes, at ingen lande må lukkes ude fra Fællesskabet med den begrundelse, at de ønsker at have deres egen kommissær.

Vi er optimistiske med hensyn til slutresultatet, og vi arbejder på, at det kan anbefales at stemme ja til en traktat, når det kommer ud til folkeafstemning.

Om forbeholdene vil jeg blot sige, at i Det Radikale Venstre føler vi, at vi har en kontrakt med den danske befolkning om, at forbeholdene ikke skal antastes, og det vil vi ikke gøre. Derfor vil vi opretholde de danske forbehold i forbindelse med regeringsforhandlingerne her.

Forbeholdene kan ændres på et senere tidspunkt, men kun ved en folkeafstemning. Det er altså ikke noget, vi kan gøre her i Folketinget. Det er ikke noget, regeringen kan gøre, det er ikke noget, enkelte politikere eller partier kan gøre. Det skal til folkeafstemning. Det er den sikkerhed, befolkningen har, men det er også den bremse, vi andre må lægge på os selv og sige, at vi ikke kan beslutte herindefra, at vi vil ophæve eller antaste et forbehold. Det skal til folkeafstemning, uanset hvad vi herinde måtte foreslå af gode ting.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der var en enkelt ting, som fru Elisabeth Arnold sikkert ikke nåede at berøre i sit indlæg, men som Det Radikale Venstres leder, økonomiminister Marianne Jelved, har rejst i den offentlige debat i de seneste uger, og det er, at når der nu på et tidspunkt ligger en ny traktat, skal den jo, går jeg ud fra, ratificeres, også efter de radikales opfattelse, ved en folkeafstemning i Danmark.

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold: Hvornår finder Det Radikale Venstre, at den folkeafstemning kan finde sted? Finder Det Radikale Venstre, at den folkeafstemning kan finde sted, før grundlovssagen er afsluttet ved domstolene?

Det, jeg hørte økonomiministeren sige, synes jeg er ret opløftende. Det var nemlig, at den ikke ville kunne finde sted, før grundlovsspørgsmålet var afklaret ved domstolene. Jeg synes, det ville være godt, hvis vi også får afklaret Det Radikale Venstres holdning med hensyn til det her i dag.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Det var fru Elisabeth Arnold, der understregede, at EU skal være et civilt samarbejde. Det er klart, at så er jeg interesseret i at prøve at finde ud af: Hvad mener man egentlig med det udtryk? Betyder det, som det hollandske formandskab har foreslået om en tættere tilknytning imellem de beslutninger og diskussioner, man har i EU om forsvarspolitikken og så Den Vesteuropæiske Union, at EU ændrer karakter fra at være et civilt samarbejde?

For det er vel en kendsgerning, at når man taler om f.eks. fredsbevarende operationer, kan man godt sige, at det i sin natur er et civilt mål, man søger. Men det er altså tilfældigvis militære soldater, man skal bruge. Og er det ikke fornuftigt, at de europæiske lande kan samarbejde om fredsbevarende operationer? Og er det ikke også fornuftigt, at man får organiseret strukturen på en sådan måde, at når FN henvender sig f.eks. til EU om at prøve på at løse et problem, som verdenssamfundet står med på det europæiske kontinent, så har man, hvad kan man sige, redskabet til at gå ind og løse det problem på baggrund af FN's anmodning?

Så jeg prøver at søge svaret på: Hvad er Det Radikale Venstres mening med ordene civilt samarbejde?